

Naseljavanje Europe - porijeklo europskih naroda -

Ivo Batory

UDK 936:572(4)(091)
Prispjelo: 15. studenog 1995.

Švicarska

U ovom radu je riječ o naseljavanju Europe iznesenom na osnovu novijih podataka dviju grupa američkih stručnjaka genetičara, koji su na osnovu svojih genetskih istraživanja došli do zaključka da današnji Europljani potječu iz Mezopotamije.

Prva radnja objavljena je 1984. god. i ostala je relativno nezapažena. Tek kada je druga grupa američkih genetičara 1991. godine u časopisu "Nature" objavila svoju radnju, došlo je do odjeka u znanstvenim krugovima. Njihovi podaci podudarali su se sa već ranije iznesenim mišljenjem B. Hroznoga i E. Forrera, koja su na taj način znatno dobila na značenju.

Dalje se opisuju napadi azijskih hordi na Europu i njeno keltsko stanovništvo, koje je bilo terorizirano djelomično do u najnovije vrijeme.

Što se tiče ovdje iznesenog mišljenja o porijeklu Hrvata, želim naglasiti da to sigurno nije jedino mišljenje, ali je jedino koje Hrvate, kao potomke europskih Kelta, nedvojbeno svrstava u zajednicu sa ostalim europskim narodima keltskog porijekla.

Ključne riječi: Europa, narod

Danas je već potvrđeno da počeci čovječanstva potječu iz tzv. afričke uvale, koja se prostire od današnje južne Afrike do sjeverne Etiopije, u dužini od oko 5000 km. Sa toga predjela počelo je raseljavanje čovječanstva po Aziji, Europi i drugim kontinentima. Ta teorija je poznata pod nazivom "Out of Africa" i znatno je šire prihvaćena od tzv. multiregionalne hipoteze. Prema multiregionalnoj hipotezi postoji mogućnost da se homo erectus u različitim regijama svijeta neovisno razvio u homo sapiensa. Kod homo erectusa radilo se još o uspravno hodajućem čovjekolikom majmunu, koji je prema novijim nalazima kao predstavnik homo erectusa napustio Afriku oko 1,800.000 god. p.n.v. (Dmanisi, Isernia La Pineta, Ubeidiya). Prije, po prilici 100.000 god., slijedio mu je anatomski moderan čovjek homo sapiens, koji se raširio po cijeloj Europi u liku arhaičnog homo sapiensa: homo sapiens neandertaliensis i homo sapiens sapiens. (Afrika: Omo, N'galoba, bliski istok: Jebel Irhoud i Eliye Springs 130.000-120.000, Mugharet es-Skhul, Jebel Qafzeh 92.000-91.000).

Brzina naseljavanja je po današnjim predmnjevanjima iznosila 20 km po generaciji, što znači 20.000 godina za 14.000 km. Oko 8.000-7.000 god. p.n.v. uslijedilo je naseljavanje Europe uznapredovalim ljudima, koji su se bavili stočarstvom i poljodjelstvom, i gradili svoja naselja. Oni su se iz Mezopotamije raširili Europom do obala Atlantskog oceana, brzinom od oko 1 km na godinu dana.

Na osnovi starijih razmatranja o porijeklu europskih naroda, ne postoje nikakvi znakovi koji bi ukazivali na neko zajedničko porijeklo. Prema starijim mišljenjima, Germani potječu sa sjevera Europe, Kelti iz srednje Europe, Slaveni sa istoka, a Heleni iz egejskog prostora. U novije vrijeme uspjelo je dvojici američkih genetičara dokazati da je pradamovina svih europskih naroda Mezopotamija.

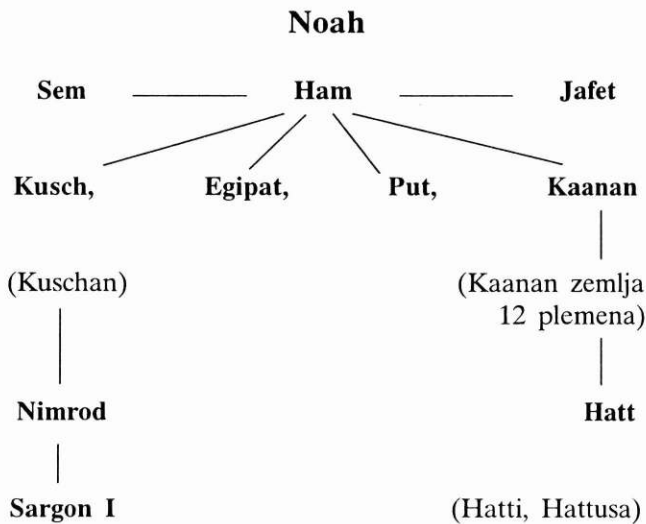
Prvu naučnu radnju "The Neolithic Transitive and the Genetics of Populations in Europe", objavila su 1984. godine dva Amerikanca: Albert J. Ammerman i LL Cavalli-Sforza, sa zaključkom: "Prvi Europljani potječu iz Mezopotamije". Nažalost, ta je radnja dobrim dijelom ostala nezapažena. Tek kada je 1991. god. jedna druga grupa američkih genetičara (Robert Sokal, Neal L. Oden i Chester Wilson) u časopisu "Nature" objavila svoju znanstvenu radnju "Genetic evidence for the spread of agriculture in Europe by demic diffusion", došlo je do pozitivne reakcije među stručnjacima. Činjenica je da su se rezultati tih genetskih istraživanja podudarali sa nekim ranijim mišljenjima lingvističara i arheologa iz 20-tih godina našeg stoljeća. Njihovi glasovi su ili ostali nezapaženi, ili su bili potiskivani u tada već jako nacionalistički formiranoj Europi.

Kao moguću domovinu Kelta znanstvenici su već u 19. st. spominjali Mezopotamiju. Arheološki nalaz tekstova u Bogazköy (1906.), u Maloj Aziji, napisanih klistim pismom i njihovim razjašnjenjem 1914. god., koje

zahvaljujemo Bedrichu Hroznyu, uspjelo je odgonetnuti i nazive naseobina u centralnom dijelu Male Azije, uz tok rijeke Halys. Emil Forrer je 1929. god. pronašao daljnje dokaze koji su potvrđivali to mišljenje. Međutim, u nacionalsocijalističko doba u Europi se nitko nije usudio propagirati dalje rezultate Hroznya i Forrera. Malo tko je u ono vrijeme, pogotovo ne u Njemačkoj, htio čuti da Kelti, a pogotovo Germani, potječu iz semitskog područja. Nacionalsocijalisti su radije tražili svoje podrijetlo na Kavkazu, među Churima i Churitima. Zato je do priznanja radova Hrozny - Forrer došlo tek znatno kasnije iza 2. svjetskog rata.

Tako je B. Hroznomu 1914. god. uspjelo odgonetanjem klinastog pisma na tekstovima iz Bogazköya utvrditi tadašnji naziv toga područja centralne Male Azije kao Hatti-zemlja, sa glavnim naseljem Hattusa, i narodom koji je tu živio Hattima, što se sve lako svodi na jedan naziv - Hatt. Naziv Heth, ili za narod Hethi, Chethi je samo hebrejski naziv za Hatt.

Prigodom istraživanja podrijetla starih europskih naroda, riječ je upravo o: Hattima, Hethima, Kel-Chethima, Keltima, Gotima, Gallima, Germanima, Slavenima, Hellenima itd. Na samom početku tih istraživanja stoje Hatti, Hethi, Kel-Chethi. Hatti su potomci Hattata, odnosno hebrejski Hetha, (1. Moses 10, 15) praunuka Noaha. Oko 8000 god. prije našeg vremena Noahovo se pleme u Mezopotamiji razišlo. Kanaan, sin Hama (unuk Noaha), ostao je na području sjeverne Sirije. Kanaanov sin Hatt/Heth odvojio se sa svojim plemenom i krenuo u Malu Aziju, gdje se naselio u centralnom dijelu, o čemu svjedoči Hatti-zemlja, Hattusa i Hatti.

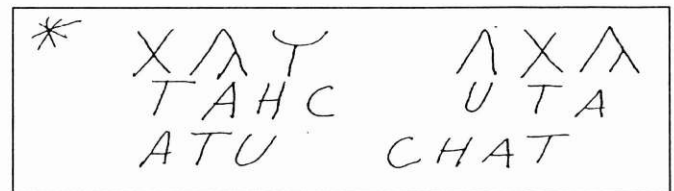

Na osnovu širenja poljodjelstva i stočarstva može se relativno lako zaključiti da su Hatti/Hethi najkasnije oko 7.500 god. p.n.v. stigli u Malu Aziju. Kao dokaz njihovog dugog zadržavanja u ovim predjelima služe i već spomenuti tekstovi iz Bogazköya (Hatuse) iz 17. stoljeća p.n.v.

Iz Male Azije proširili su se Hatti/Hethi na Balkan, i, krećući se tokovima velikih rijeka, npr. Dunava i Rheine; raširili se brzinom od 1 do 2 km na godinu po cijeloj Europi do u zadnje kutke, te se nalaze oko 4.000 god. p.n.v. u Škotskoj i Irskoj. Oko 8.000 god. p.n.v. živjeli su u Mezopotamiji, gdje su se bavili poljodjelstvom i stočarstvom i gdje su gradili svoja naselja. Njihovim širenjem do zadnjih zapadnih granica Europe, (Herodot) širilo se poljodjelstvo (pšenica, ječam, proso) i stočarstvo, a to je danas potvrđeno arheološkim nalazima, lingvističkim istraživanjima i na osnovi saznanja o širenju poljoprivredne kulture i stočarstva u Europi. Hatti/Hethi/kel-Chethi/ Kelti su u svom svijetu u Maloj Aziji i Europi nazivali svoja naselja njima uobičajenim imenima. Tu opet moramo spomenuti područje Hatti u centralnoj Maloj Aziji sa gradom Hattusa i stanovnicima Hattima.

Naziv "Chat" nalazi se npr. i na jednom od naj-starijih, pisanih keltskih nalaza iz 10. st. p.n.v., koji je nađen u dolini Rheine, uzvodno od Bodenskog jezera.

Na jednom šljunčanom kamenu nalazi se urezan naziv Keltski "Grossvater Hatt" - "djed Hatt". Očito je djed

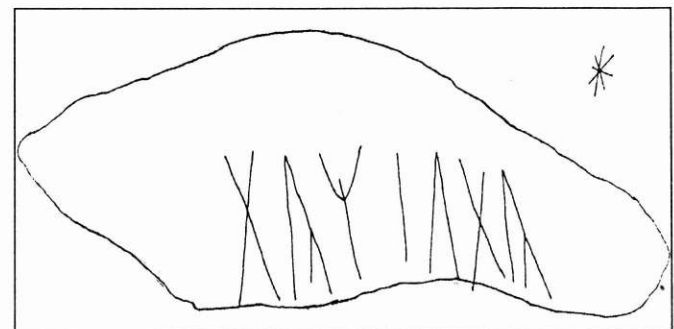

Hatt na taj način želio potvrditi svoje vlasništvo na tom predmetu u obliku kamene oštrice.

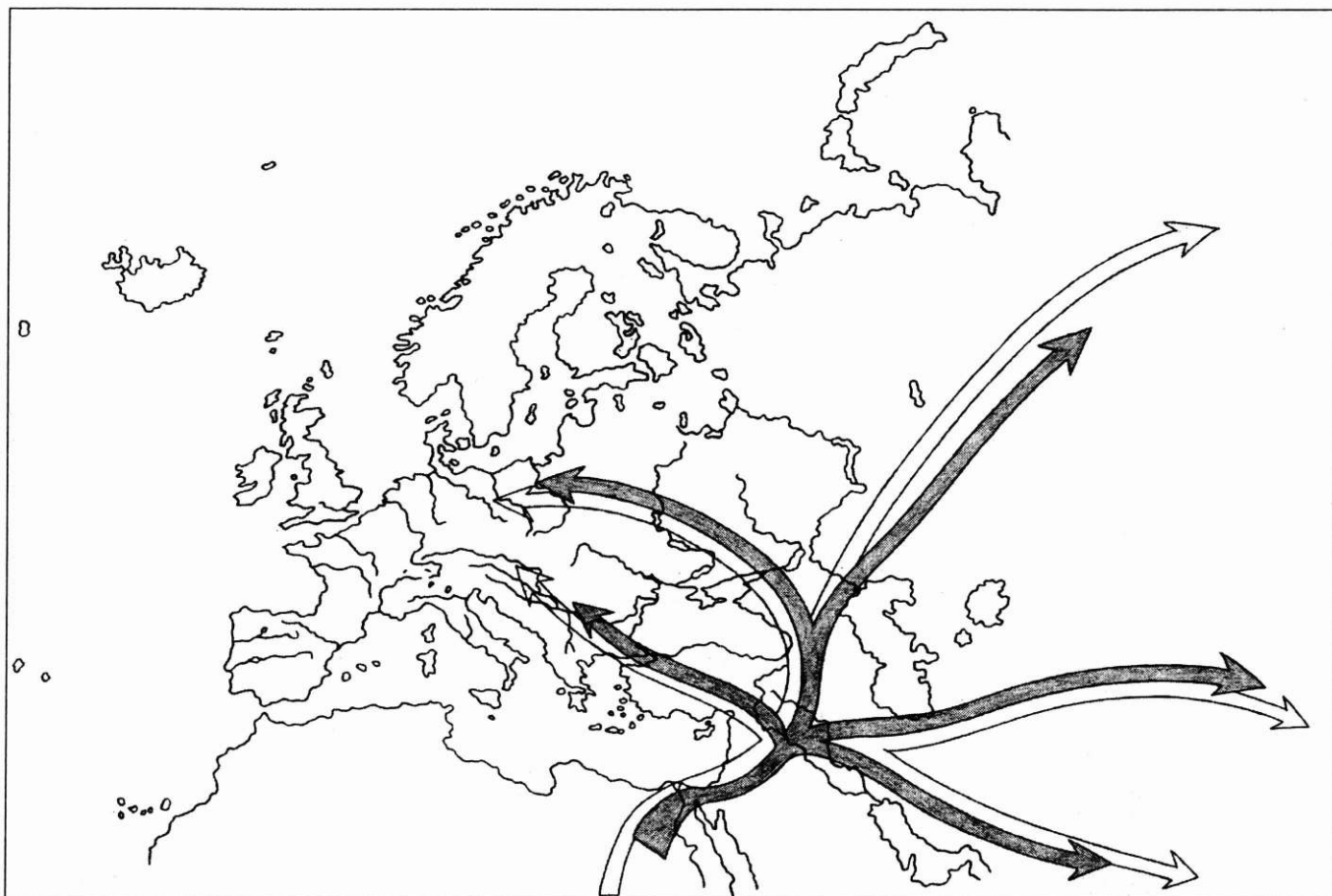
Kao jedna od potvrda keltskog podrijetla iz Male Azije nalazi se i u shvaćanju Kelta, koji su se smatrali unucima MAHa/HAMa (sina Noahovog, odnosno djeda Hattovog).

Ovdje se mora spomenuti da su stari Kelti čitali s desna na lijevo, što se tek kasnijim, unapređenjem pisma promijenilo.

Kasnije Tacitus spominje naselje Hatt u gornjem toku

rijeke Weser prema Rheini, kao i naselja u istočnoj Friskoj Catts, Chat što kao i Hatt keltski znači "oni koji su zadovoljni". Ako idemo dalje, onda nalazimo npr.

SLIKA 1.

Naseljavanje Europe prije 1.800.000 god. i prije ca. 100.000 god.

FIGURE 1.

The settlement of Europe 1,800,000 years ago and around 100,000 years ago.

u Elzasu i istovremeno zapadno od Bremena naziv Hatten, zapadno od Wiesbadena nalazimo Hattenheim, dalje grad Hattersheim, koji se nalazi između Frankfurta i Wiesbadema, i grad Hattingen koji se nalazi između Wuppertala i Bochuma.

Herodot je već spominjao da su Kelti naseljavali područja od Dunava do krajnje granice Europe. On je Kelte nazivao grčki Keltoi, što je u ono vrijeme značilo "hrabri", ali isto tako "prvobitni ili izvorni".

Naziv Kelti je jonskog porijekla i objašnjava se iz indoeuropske riječi kel (keltski gel, gal, gäl ili käl) za "hell" - "svjetao" i narodnog naziva "Chethi". Kod naziva Kelti radi se o izgladenom izrazu "kel-Chethen", odnosno helle-Chethen, kao što je iz gel-Chethi nastao izraz Geti=Goti.

Naziv Gäle kasnije nalazimo kao ime keltskog naroda u Škotskoj i Irskoj, te na otoku Man. Pri tome se ne radi ni o čemu drugom nego o izrazu Gäli, za one koji su svijetli (helle).

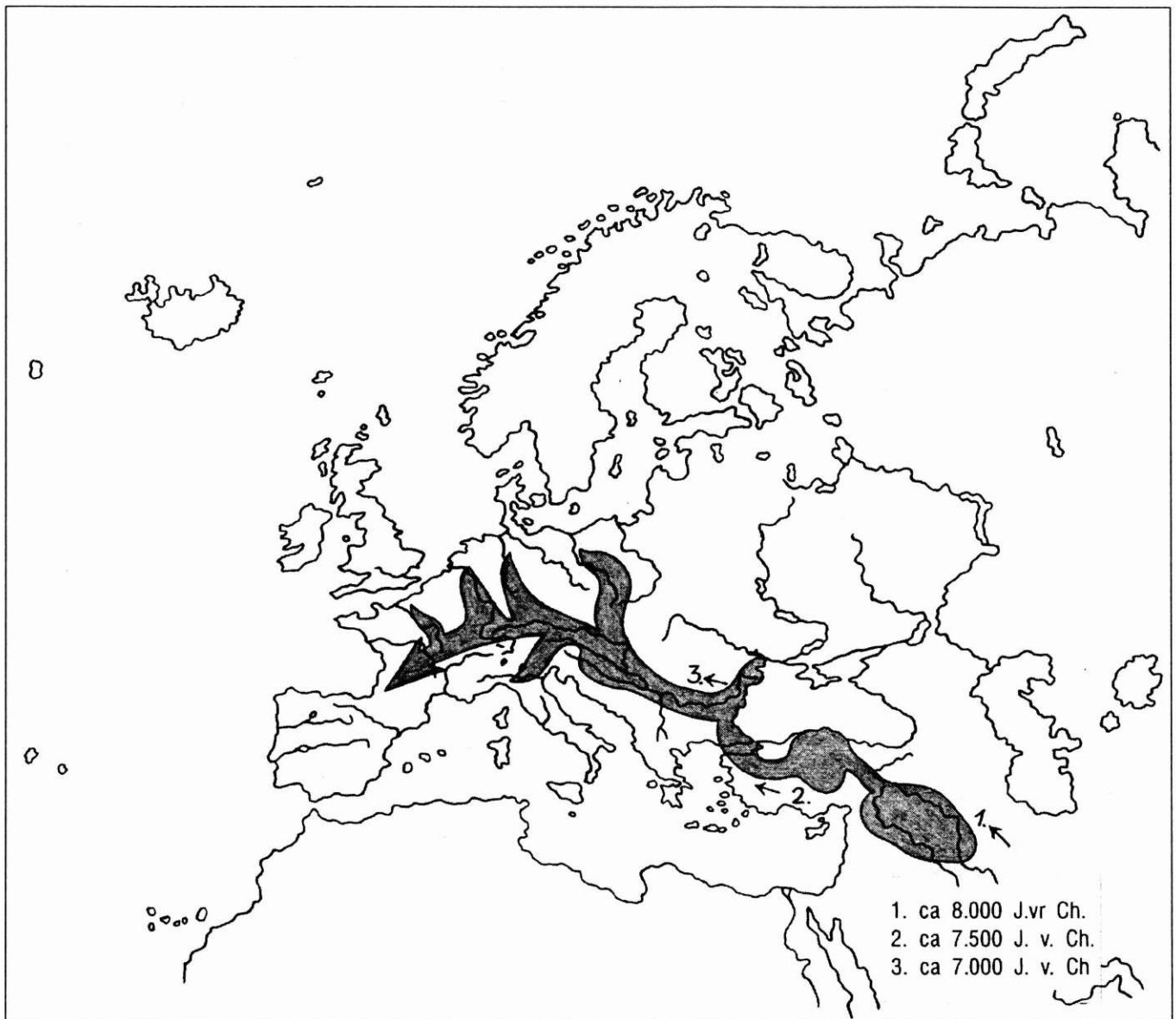
**Indoeuropski kel=hell=svijetao
keltski gel, gal, gäl, ili käl
+ naziv za narod Chethi**

**"kel-Chethi" izgladeno "Kelti"
"gel-Chethi" izgladeno Geti=Goti**

Romanizirani oblik toga naziva susrećemo i u nazivu Galli ili Gallici, kao i u geografskom nazivu za Galiciju u sjeverno-zapadnoj Španjolskoj, Galiciju sjeverno od Karpata, kao i povijesnom predjelu Galatija, u centralnoj Maloj Aziji.

Svi ovi geografski predjeli nose naziv od Gala, koji su ih naseljavali. To isto tako vrijedi i za Galiju, zemlju Gala između Rajne, Alpa, Mediterana, Pyrineja i Atlantskog oceana.

Arheološki ulaze Hatti, Hethi, kel-Chethi, Kelti u europsku povijest oko 1300 god. p.n.v., i to po svojoj kulturi sahranjivanja mrtvih. Oni su običavali svoje mrtve spaljivati, a pepeo su pohranjivali, na specifičan način na velikim grobljima, tzv. urnskim poljima (Urn-

SLIKA 2.

Naseljavanje Kelta u Europi prije 8.000 - 7.000 god. p.n.v.

FIGURE 2.

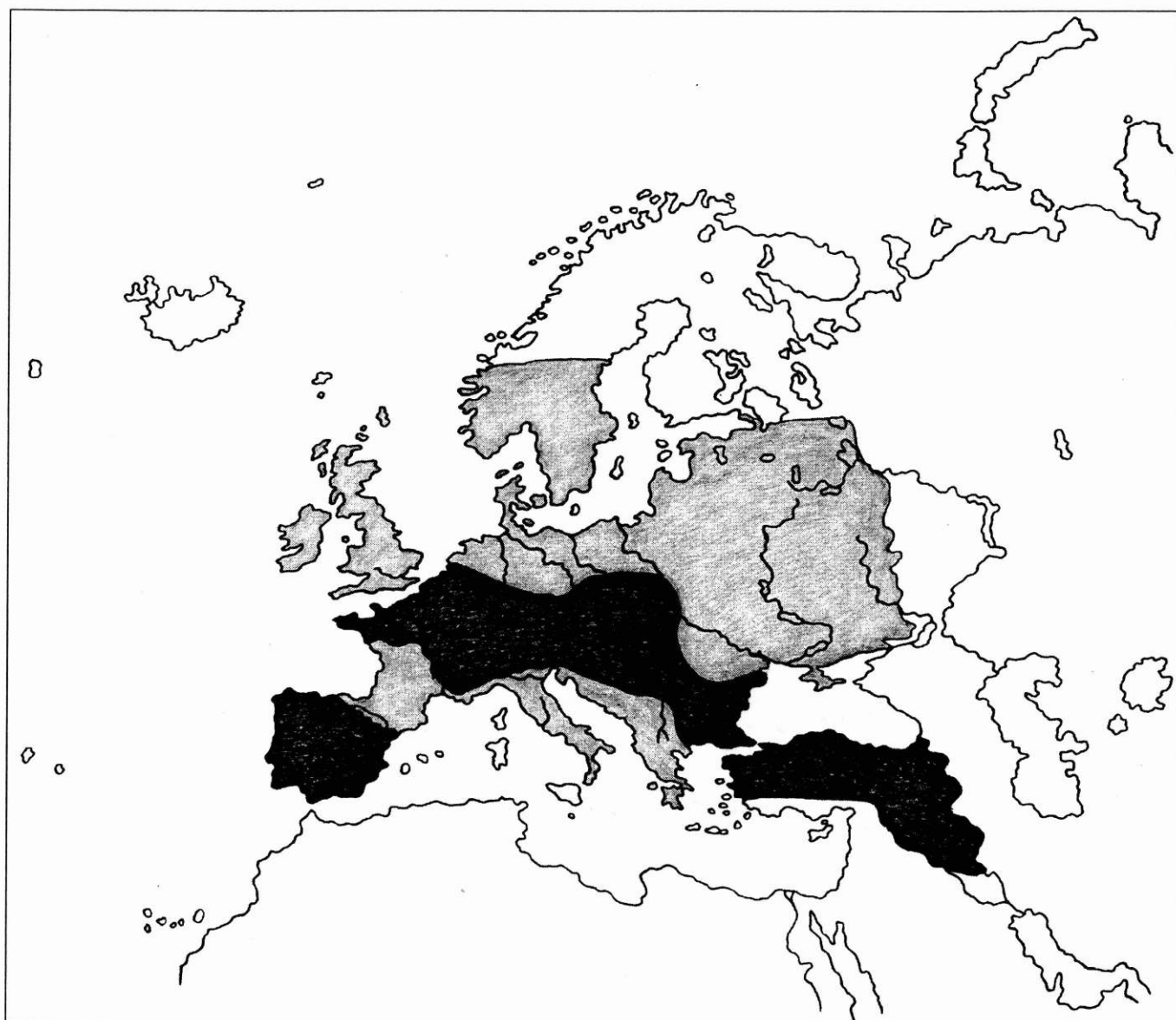
The settlement of the Celts in Europe in the years 8000 - 7000 BC.

felderkultur ca. 1300-800. god. p.n.v.). Ta urnska po-
lja nalazimo gotovo po cijeloj Europi i Maloj Aziji, zatim
na Balkanu, u sjev. Italiji do centralne Španjolske, u
Francuskoj, Engleskoj, sjev. Njemačkoj, Danskoj i Po-
ljskoj. Najstariji grobovi pokazuju još uticaje Bliskog
istoka, što se kod mladih gubi, jer se i kulturna i privred-
na situacija tih naroda s vremenom mijenjala. To
razdoblje kulture urnskih grobova trajalo je do cca. 800
god. p.n.v. Na njega se nastavljaju razdoblja Hallstattske
kulture HaC i HaD 1, 2, 3, kao i razdoblja latenske
kulture. Za vrijeme hallstattske kulture HaC/HaD
između, 7. i 5. stoljeća p.n.v., naseljavali su Kelti cijelu
Europu do Atlantske obale. Za to vrijeme je već došlo

do podjele na istočno i zapadno područje hallstattske
kulture.

Područje istočne hallstattske kulture obuhvaćalo je
na Balkanu i područje cijele Hrvatske i Bosne.

Za vrijeme latenske kulture između 450-0 god. p.n.v.
došlo je među Keltima u cijeloj Europi do velikih
promjena, koje su se odrazile, prije svega, u velikim
seobama i regionalnim razgraničenjima. Španjolsku su
naseljavali Iberi, zapadno od Rajne živjeli su Gali, u
Engleskoj Briti, istočno od Rajne Germani i Helveti.
Istočnu Europu nastanjivali su Slaveni i Goti. Italiju su
nastanjivali Etruščani, Lyderi, Thyreni, Boii, Veneti i
Longobardi. Na Balkanu su živjeli Cruadi ili Skordis-

SLIKA 3.

Rasprostranjivost Kelta u Europi 4.000 - 3.000 god. p.n.v.

FIGURE 3.

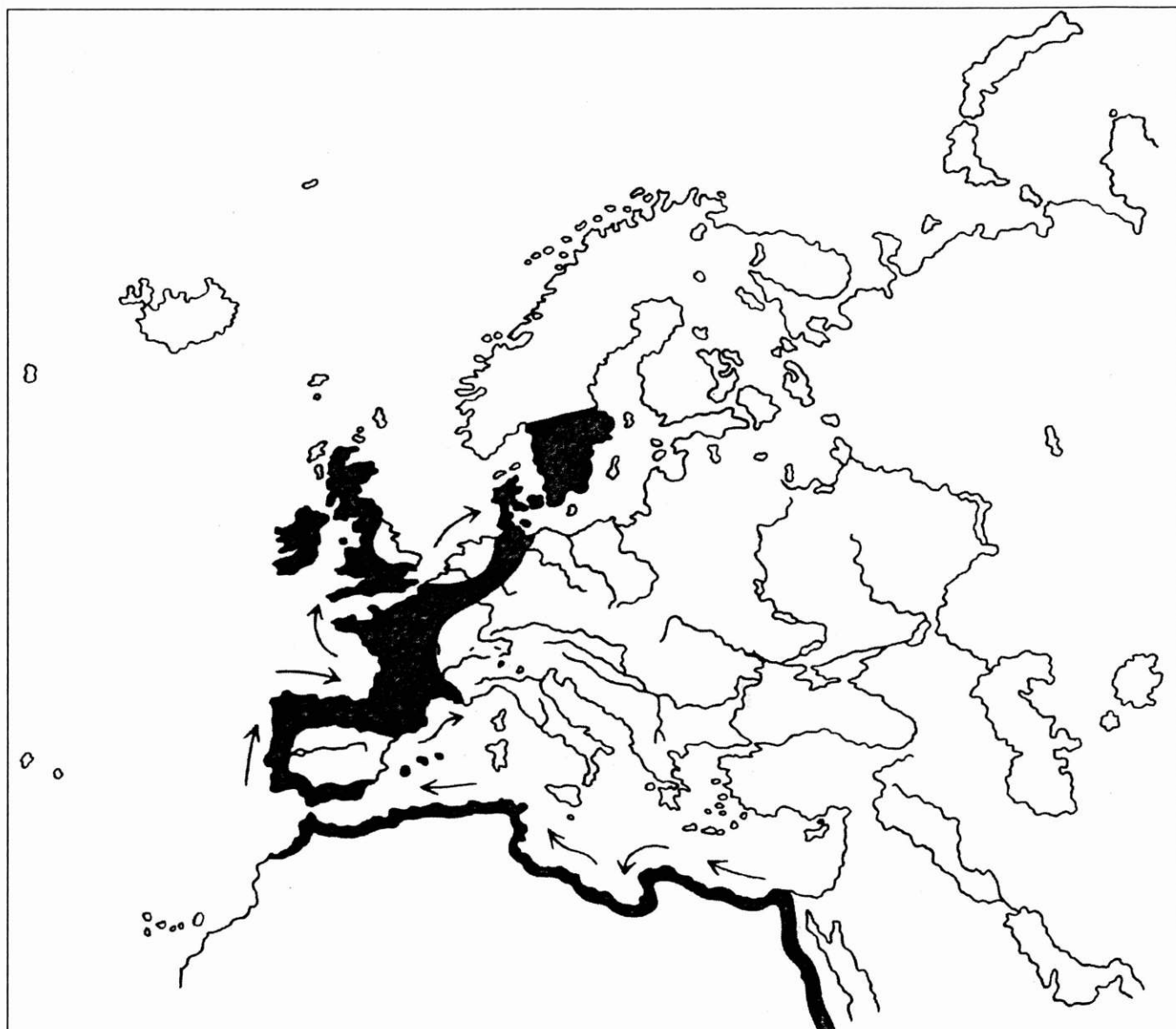
The spreading of the Celts in Europe in the years 4000 - 3000 BC.

ki, Japodi, Iliri, Tračani, Makedonci i Heleni. Radilo se uglavnom o romaniziranim, odnosno latiniziranim nazivima za praktički jedan te isti veliki narod, za Kelte, čija se socijalna i gospodarska struktura, već prema području u kojem su živjeli, i s vremenom različito razvijala.

Tako je došlo do podjele Kelta na zapadnoj i istočnoj strani Rajne na Gale, Helvete i Germane. Svi su oni živjeli na keltskom području. Naziv Germani potječe od Rimljana za Kelte istočno od Rajne. On se izvodi od latinske riječi "germanitas" za "zajedničko podrijetlo". Keltski se taj naziv izvodi od Ger-mah i Ger-mah-ahn za "susjed" ili "bliski susjed". Grčki povjesničar Posei-

donius i Strabon, kao i kasnije Tacitus i Diodor sa Sicilije, opisuju Germane kao pripadnike velikog keltskog naroda i kao starosjedioce na tom području.

Kelti su bili miroljubiv narod. Oni se nisu organizirali u države niti plemenske saveze. Bili su stočari i poljodjelci, koji su Europu kultivirali time što su je učinili obradivom i što su uveli stočarstvo. Za njih je vrijedio princip: "Nitko se ne uzdiže iznad drugoga". Od 3000. god. p.n.v. širila su se keltska plemena uz tok Dunava i dalje po cijeloj Europi. Na ušću Save u Dunav odijelila su se neka plemena, koja su krenula uz Savu prema Zapadu, i naselila se uz Savu i područje sjeverno od nje u današnjoj Slavoniji. Oni su se proširili

SLIKA 4.

Prodor Megalitskih ljudi iz sjev. Afrike (Nubije) u Europu 5.000 - 4.000 god. p.n.v.

FIGURE 4.

The inroad of Megalite people of North Africa (Nubia) into Europe in the period 5000 - 4000 years BC.

od područja Papuka i Pšunja do Plitvica. Radilo se o tzv. Skordijskim Keltima, koje su, zato što su živjeli pretežno u brdovitim i krasnim predjelima, nazivali "Cruadhae". Radi se o keltskoj riječi "cruad" za stijenu ili kamen i "ae" ili "dae" za ljude. Naziv Skordijski Kelti potječe od staroslavenskog "sgor" za stijenu i nastavka "isk" za stjenovit.

"Germani" nije njemačka riječ!

Ona potječe od keltskog

"Ger - mah" za "susjed".

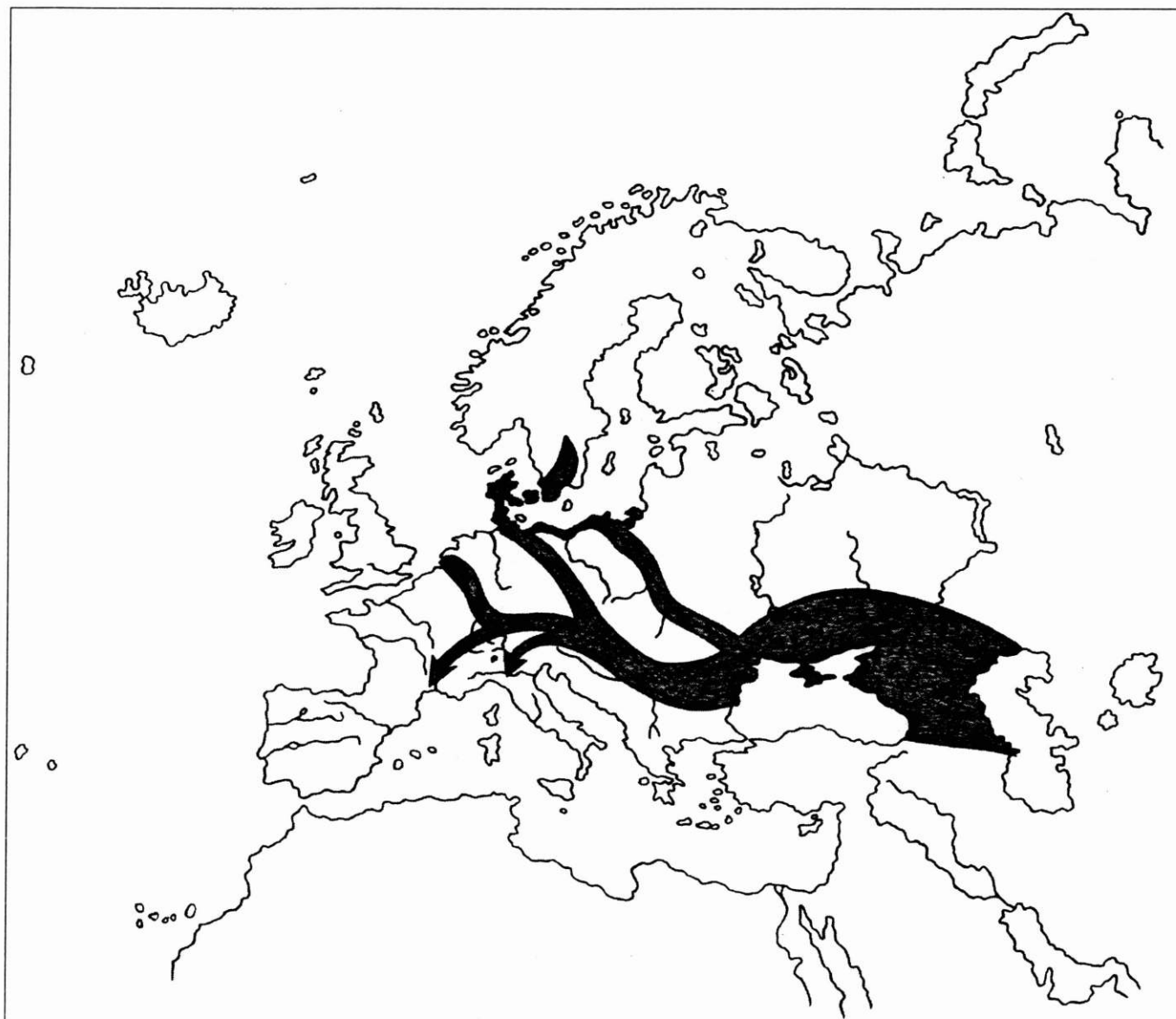
Taj naziv odrazio se i u ranom latinskom

jeziku u riječi "germanitas" za

"zajedničko porijeklo".

Od "Ger - mah" je nastao

"Ger - mah - ahn" za "bliski ili dragi susjed"

SLIKA 5.

Napadi Hura i Hurita sa Kavkaza na Europu početkom 2. tisućljeća p.n.v.

FIGURE 5.

The attacks by the Hures and Hurites from Caucasus at the beginning of the 2nd century BC.

**Kelti na području
Papuka i Psunja do Plitvica
(stariji) Keltski naziv**

“Chruadae”

od “cruad” za stijenu ili kamen
i “ae” ili “dae” za ljude.

(mladi) staroslavenski naziv

“Skordijski Kelti”

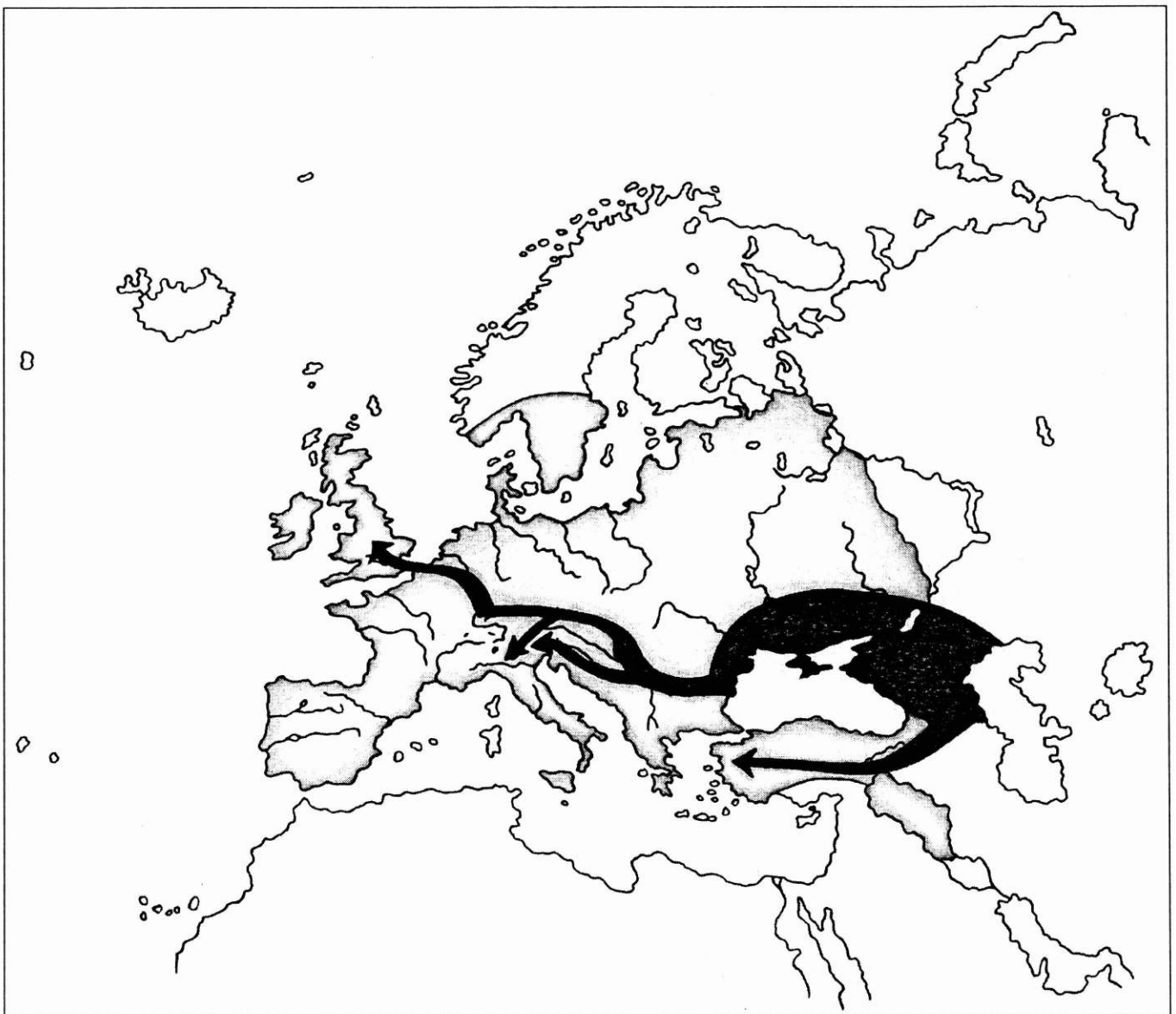
od “sgor” za stijenu i “isk” za stjenovit

Život Kelta u Europi nije bio tako miran, kao što bi to na prvi pogled moglo izgledati. U toku tisućljeća i stoljeća Europa je doživljavala prepade jednog cijelog niza pljačkaških naroda, koji su gotovo isključivo dolazili iz azijskog i kavkaskog prostora. Tu moramo spomenuti pohode megalitskih ljudi, iz Afrike ratničkih nomada: Churra, Churrita, Kimera, Skytha, Sarmata, Avara, Huna i Mongola iz Azije. Prvi takav pohod uslijedio je oko 5.000 god. p.n.v. od megalitskih ljudi iz sjev. Afrike, podrijetlom iz Nubije, uzduž obale Sredozemlja, preko Gibraltara. Očito se radilo o iskusnim moreplovcima, što objašnjava i proširenje megalitske kulture uzduž obala mora i plovnih rijeka. Ti narodi

se dovode u vezu sa Kušitima i Hamatima sa Bliskog istoka. Oni su se proširili uzduž obale Pirinejskog poluotoka, po Francuskoj, Engleskoj i Irskoj, do Danske i južne Švedske. Očito su posjedovali dovoljno moći da pokore domaće stanovništvo na koje su naišli, te da ih prisile na robovski rad, transport megalita i gradnju megalitskih monumenata. Tehniku gradnje megalitskih monumenata kao Stonehenge (hanging stones), Avebury ili Le Menec u Bretagni donijeli su sa sobom iz sjev. Afrike.

Drugi pljačkaški pohod na Europu uslijedio je sa Kavkaza početkom 2. tisućljeća p.n.v. Radilo se o osobito okrutnim plemenima ratničkih nomada, naoružanih

kamenim sjekirama (Steinaxtstreitmenschen), koji su među Keltima hvatali robove, te ih u Mezopotamiji i Indiji prodavali. Njih se označava kao prve uzgajivače konja, koje su uzgajali, ali ih nisu jahali, nego upotrebljavali za vuču tereta. Uz njih je vezan i tzv. pleterski ornament u lončarstvu, koji se proširio osobito na Balkanu, ali isto tako i uz ušće Odre, u Sachsenu, Thüringenu i Schleswig-Holsteinu. Isti ornament nalazimo u Danskoj, Švedskoj, Poljskoj i baltičkim zemljama. Ornament pletera, prema tome, nije tipični hrvatski ornament, ali je lako moguće da se ovdje najdulje sačuvao.

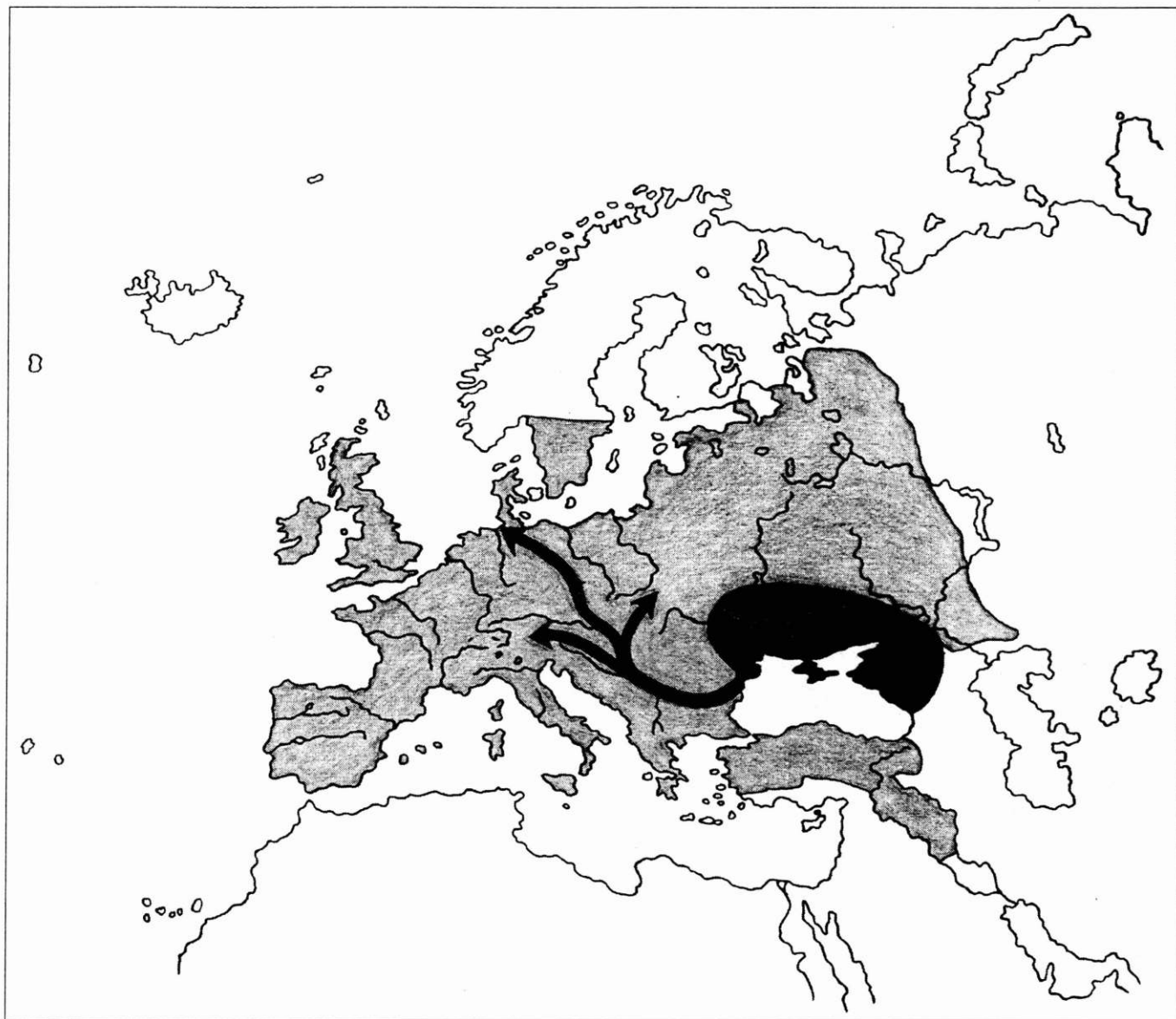

SLIKA 6.

Pohod ratničkih Kimera sa Kavkaza u Europu oko 750 god. p.n.v.

FIGURE 6.

The raids of the warrior Kimers from Caucasus on Europe around the year 750 BC.

SLIKA 7.

Četvrti pohod ratničkih plemena u Europu uslijedio je od Skytha (650 god. p.n.v.)

FIGURE 7.

The Skyths led the fourth attack of the warrior tribes on Europe around the year 650 BC.

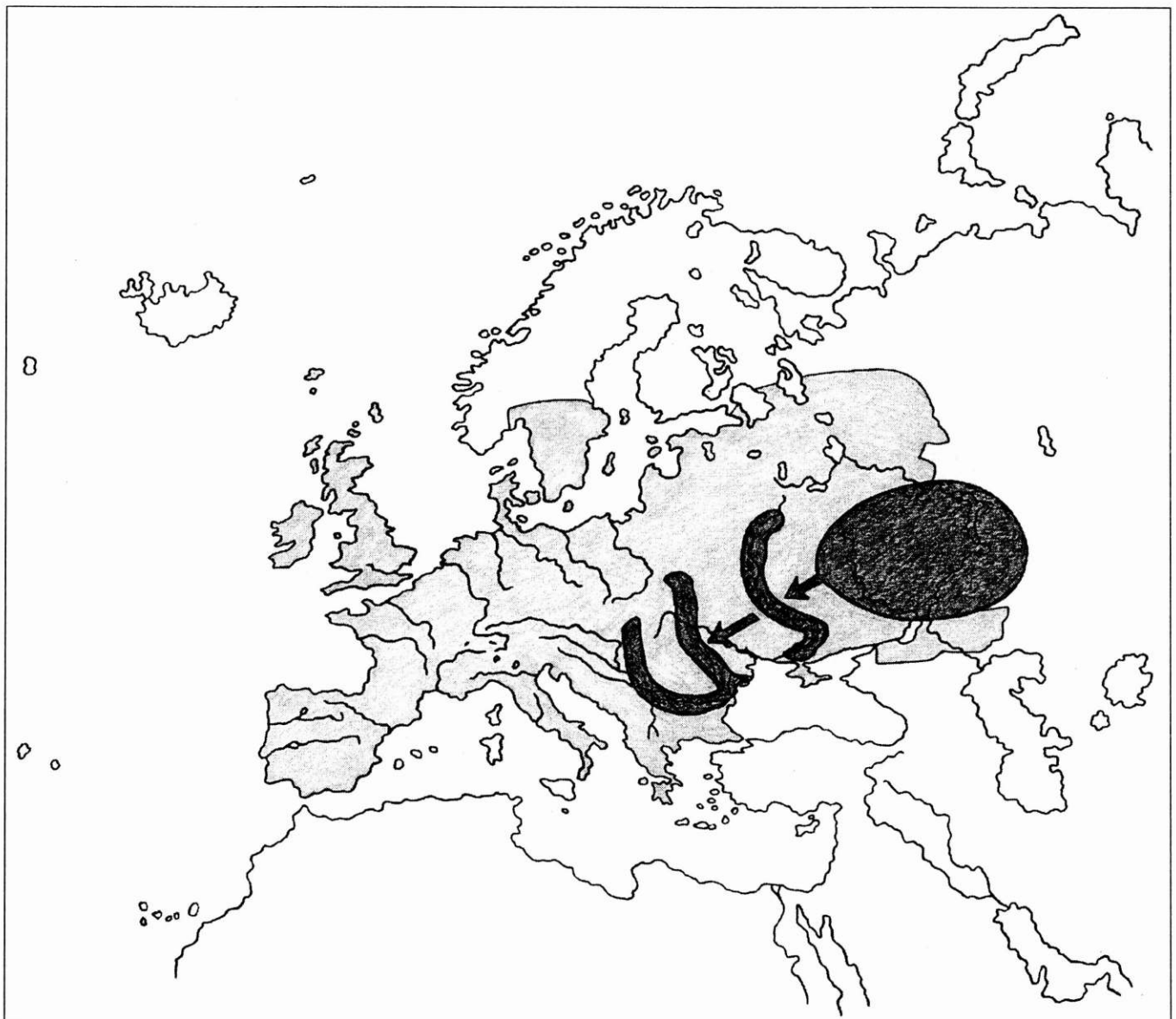
Ti ratnički nomadi su iskorištavali konje za vuču "saonica", kojima su, naročito u zimskim mjesecima, uzduž smrznutih rijeka relativno lako napredovali i stoljećima tiranizirali keltsku Europu. Herodot o njima piše:

"Razmnožavali su se javno kao stoka. Njihova zlodjela su bila masovno istrebljivanje stanovništva, nabijanje ljudi na kolac, zlostavljanje i silovanje".

Kao domovina tih razbojničkih nomada smatra se područje oko rijeke Kuban na Kavkazu, koje se smatra i domovinom konja. Konji su tim narodima omogućili iznenadne prepade, kojima su, inače miroljubivi Kelti, bili beznadno podložni.

U slijedu su pokorili stanovništvo velikih dijelova istočne i centralne Europe, kao npr. u Panoniji i u donjem toku Dunava. Sa tih područja, gdje su stvorili svoja uporišta, prodirali su dalje u keltske zemlje: sjever Italiju, područje Jura, u Schleswig-Holstein, Dansku, Skandinaviju, pa čak i Englesku. Najžešći napadi odigrali su se 1. polovinom 2. tisućljeća.

U slijedu je došlo do velikih seoba i pomicanja stanovništva, naročito u istočnoj Europi. Kasniji pljačkaški i ubilački prepadi tih ratničkih nomada, Churra i Hurrita, vodili su do razrjeđivanja keltskog življa i njihove kulture u tim predjelima. Naročito na početku 2. tisućljeća Kelti su bili izloženi na milost i nemilost tim napadi-

SLIKA 8.

Na Skythe slijedili su Sarmati iz područja istočno od Dona i Volge

FIGURE 8.

The Skyth attacks were followed by the Sarmatians from the area east of the Don and Volga rivers.

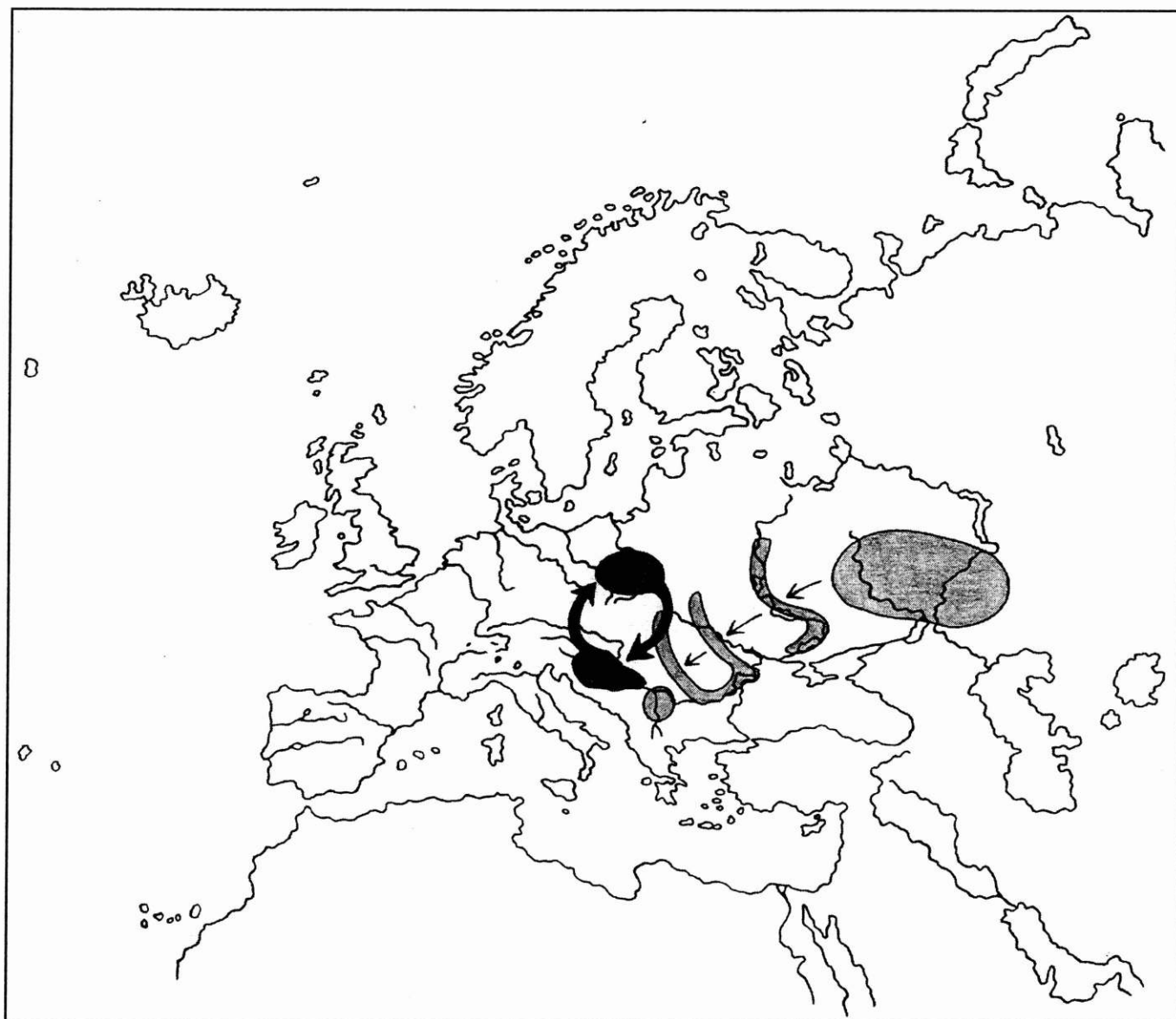
ma. Tek oko sredine 2. tisućljeća uspjeli su se uspješnije braniti, gradeći utvrđena naselja.

Užas i zlostavljanje koje su Kelti u Europi morali podnositi od strane Churra, Churrita ili Horitera odražavaju se i danas u različitim europskim jezicima. U njemačkom, engleskom i francuskom nalazimo riječi:

- horror - grozno, užasno
- horde - grupa divljih ljudi
- horrible - užasno, grozno
- horrify - zgražanje
- horrific - zgražavajuće
- horripilation - Gänsehaut, jeziti se
- hurlement - urlanje
- hurler - urlati

Isto tako izraz "hurra", kao uzvik podsticanja, svodi se na riječ "hurren" iz srednjevisokog njemačkog jezika, a znači "brzo se kretati" (prema Dudenu - Herkunftswörterbuch). Na osnovu raspodjele naselja i gradova sa osnovnim slogom chur-, chor-, cor-, cur-, može se prikazati koliko je snažan bio utjecaj kavkaskih nomada, koji su stoljećima i tisućljećima ugrožavali keltsko žiteljstvo na najgori način.

Treći pohod ratničkih nomadskih hordi sa Kavkaza uslijedio je oko 750-tih godina p.n.v. Radilo se o jahačkim nomadima, koji su izvanredno vladali jahačkom vještinom. Bili su naoružani lukom i strijelom, čime su vrlo vješto mogli za vrijeme jahanja ciljati. Radilo se

SLIKA 9.

Keltsko-slavska plemena između Save i Drave povukla su se od Rimljana za vrijeme Augustusa, Druzusa i Trajana do Visle odakle su se, boreći se zajedno sa Sarmatima protiv Rimljana, vratili na svoje staro područje

FIGURE 9.

The Celtic-Slavic tribes between the Sava and the Danube rivers retreated from the Romans at the time of Augustus, Druzus and Traianus up to the Visla river, from where they returned to their original area, fighting the Romans together with the Sarmatians.

o Kimerima odnosno Gimiraima, kako su ih nazivali Asirci. Potjecali su isto iz stepskog predjela sjeverno od Kavkaza. Grci su ih smatrali za tzv. tmurne ili mrke ljude, pri čemu se nije mislilo na put nego na njihovo duševno ustrojstvo. Oni su harali, pljačkali i ubijali po čitavoj prednjoj i maloj Aziji. U Europu su prodirali u sjev. Italiju i južnu Njemačku. Put do tih predjela poznavali su od svojih prethodnika ratničkih nomada Churra i Churrita.

Na tim pljačkaškim pohodima Kimeri su davali konje i konjanike, a Asirci su im pomogli oružjem: dvostruko zaobljenim lukom od rogova i trobridnim vršcima strijela od kamena, kosti, bronzne ili željeza. Samo sa puno muke Kelti u Europi mogli su se braniti od tih napadača, koji su raspolagali preciznijim, dalekosežnijim i prodornijim oružjem. Ipak, Kimerima nije više uspjelo prodrijeti tako daleko u Europu, jer su se Kelti naučili braniti i svoja naselja bolje utvrđivati.

Kimeri su se prije svega naselili u današnjoj Rumunjskoj i Panonskoj nizini, odakle su prodrli u dolinu i na ušće rijeke Po, u južnu Njemačku i u sjev. Njemačku do Brandenburga, gdje su imali veliki utjecaj na La-Tenne kulturu. Na području Germanije njihov se utjecaj ipak izgubio pod jačom keltskom kulturom. Na ušću rijeke Po, kao i na sjevero-zapadnom Balkanu - područje Jadrana - uspjeli su zadržati.

Kimeri i Feničani zajedno su ugrožavali u velikoj mjeri područje Jadrana i istočno Sredozemlje. U tim pljačkaškim pohodima Kimeri su doživjeli velike gubitke u ljudstvu. Ti gubici, kao i velika količina napljackane imovine, doveli su do slabljenja moći i daljnje motivacije i stopili su se sa stanovništvom u tim predjelima.

Četvrti pohod na Europu uslijedio je od Skytha. Skythi su bili Kimerima srodan narod sa sjev. Kavkaza. Oni su koristili slabost Kimera, koje su potukli i uništili. Kao pljačkaški nomadi i narod postali su jači od Kimera, idući njihovim stopama, napadajući i zlostavljajući keltsko žiteljstvo u istočnim dijelovima Europe. Pri tome su, zbog odlučne obrane Kelta, njihovi napadi ostali prostorno ograničeni.

Skythe su slijedili u 5. st. p.n.v. Sarmati. Oni su došli iz područja istočno od Dona i Volge. Prodrli su u područje dunavske delte i u Panonsku nizinu. Ugrožavali su Grčku i istočne keltske predjele. Kelti su ih nazivali Sarmati, Grci Sauromati.

Plinius i Diodor spominju da Sarmati potječu od iranskih Medera i da su se raširili u Skitskoj zemlji, odakle su rastjerali druga plemena i narode. Karakteristično je za Sarmate da su žene i djevojke jednako dobro jahale i vladale lukom i strijelom kao i muškarci. One su bile legendarne Amazonke. Nastavak -maten u nazivu Sarmaten znači "snažne žene". Obično postoji srodnost između keltskog izraza "Math" ili "maith" za "moćnu ženu", staroegipatski "maat". Prema Herodotu, Sarmati su nazivali svoje žene Oiopata, što se izvodi od skitskog izraza -oior za muškarca "Mann" keltskog, odnosno gotskog -air i njemačkog -er za muškarca. Opisno, naziv Sarmati bi značio "žene nasilja". Sarmati su prvo ugrožavali Grke i Kelte uz donji tok Dunava, a poslije i Rimljane, kada su ovi htjeli zavladati čitavim Balkanom. Sarmate su podržavali Perzijanci, koji su time protiv Rimljana, za rasterećenje u Mezopotamiji, otvorili drugi front na Balkanu. Na području sjev. Balkana, oko Dunava, došlo je do oružanog sjedinjenja Skordiskih Kelta, tzv. Cruadha ili Skordiska (Cruadh=sgor/stijena) i Sarmata. Prvo što je sjedinilo Cruadhe i Sarmate je zajednička borba protiv Rimljana, kako ne bi postali njihovo roblje.

U početku je ta njihova borba protiv Rimljana bila za njih uspješna. Za vrijeme vladavine Augustusa, a pogotovo kasnije Drususa i Trajana (98 - 117 n.v.), Skordiski Kelti ili Cruadhi su se morali povući preko Dunava u Panonsku nizinu, gdje su uz Dunav i Tisu, između Tatra i Karpata, stigli na rijeku Vislu i došli do

njenog ušća. To se podudara i sa zapisima najstarijeg slavenskog ljetopisca, koji opisuje da su se Slaveni - Kelti iz Panonije povlačili pred Rimljanima uz Dunav, te da su se nastanili uz Vislu.

Ovdje moramo spomenuti i prastaru narodnu predaju iz kraja oko Krapine, koja priča slijedeće: "Bila su 3 brata: Ceh, Leh i Meh, koji su ovdje vladali. Oni su se urotili protiv rimske vlasti, a njihova sestra Vili-na, koja je žarko ljubila rimskog namjesnika izdala ih je. Cehu, Lehu i Mehu je ipak uspjelo ubiti rimskog namjesnika, a sestru su zazidali u zidine grada. Nato su se Rimljani digli na pobunjenike, a braća su pobjegla preko Dunava u češku, lesku i moskovsku zemlju."

Tu, uz Vislu, taj se narod nazivao Bijeli Hrvati. Zašto su se ta keltska plemena u novoj domovini nazivali Bijelim Hrvatima, nije poznato. Jedno je mišljenje da su se nazivali "bijeli", jer nisu bili kršteni, a drugo, zato što su došli na veliko / bijelo more, u smislu sinjeg mora, bijelo i neizmjereno (sinji galeb=bijeli galeb). Činjenica je da su se ta keltska plemena u predjelu rijeke Visle naselila između drugih keltskih - slavenskih plemena, koja su se zvala Chrobatati, na području današnje Bjelorusije, Poljske i Češke. Prema tome, radilo se kod jednih i drugih o srodnim, bratskim, keltskim plemenima, koja su se bavila poljodjelstvom i stočarstvom. Vrlo je vjerojatno da su se skordiski Kelti (Cruadhi) stopili sa keltsko-slavenskim Chrobatima u sjeveroistočnoj Europi i da su se kao Hrvati u toku stoljeća vraćali istim putem kojim su otišli, u svoju pradomovinu. Taj povratak tekao je polagano i u zajednici sa navalama Sarmata, Hunna, Avara i Gota.

(Mitologija spominje petero braće i dvije sestre, Tugu i Bugu. One su se sa jednim od braće, imenom Chrobatos, oprostile od ostale braće i došle u Dalmaciju. Ovdje su kao Hrvati vodili rat protiv Avara, koje su pobijedili i pokorili).

Keltska plemena sa današnjeg područja Slovenije isto su se tako povukla prema istoku preko Dunava, na područje današnje Bjelorusije i Pripjetskih močvara. To keltsko područje je, podjelom Gota na sjeverne i južne, ostalo slobodno (Tripolje/Cukuteni kul.). Slabljenjem Rimskog carstva i probojem rimskog obrambenog zida Limesa, 254. godine n.v., od strane Kelta (Alemana, Chruadha, Gota i Slavena), uspio je Bijelim Hrvatima i drugim keltskim plemenima povratak u staru zemlju, zapadno od Dunava, između Drave i Save, šireći se i s vremenom do jadranskih otoka. Činjenica je, da se prije povratka tih keltskih/slavenskih plemena na poručje između Save i Drave i na područje Dalmacije hrvatsko ime ovdje nije spominjalo. Vrlo je vjerojatno da je veliki dio tih plemena bio identičan sa plemenima koja su u prošlosti to područje napustila. Povjesničar Safrik je velikim oštromljem pokušao dokazati da je već pradavno doba bilo Slavena na Balkanskom poluotoku. On ipak nije odlučno ustvrdio da su Illyri bili Slaveni

i praoci Hrvata, kao što je to bilo prikazivano za vrijeme Hrvatskog preporoda (Lj. Gaj u Danici). Činjenica je da Illyri nisu bili Slaveni, ali je sigurno da su i jedni i drugi u prošlosti bili Kelti i, prema tome, srodna plemena, koja su se regionalno različito razvila.

Sarmati su se zadržali na području oko ušća Morave u Dunav, oko 50 km istočno od ušća Save u Dunav. Grci su ih nazivali Tribali, jer je kod Grka bio običaj da jedan narod nazivaju po njihovoj vjeri. Iz toga izlazi da su Tribali bili podanici jedne vjere sa božanskim trojstvom, čiji je poglavar bio Baal, knez podzemlja. Baal je imao brojna imena. Tako su već Kimeri, pored Sarmata (Srba), obožavali Papeusa, alias Baala, kao najviše božanstvo, Talit kao veliku božicu, te Artimpaasa kao božicu mjeseca. Naziv Tribali od Tri-baala ukazuje na semitsko porijeklo. Naziv Sarmati izvodi se od keltskog "sar" ili "sair" za silu. Riječ "Serben" u starom visoko-njemačkom potječe od riječi "ser" za bol (engleski "sore" i švedski "sar" za ranu). "Sere" se još danas nalazi u predjelu Schwarzwalda za opekotinu na tijelu. Slogovi "sar" za Sarmate i "ser" za Serben u nazivu tih naroda označavaju silu ili siledžije. Semitski korijen sar-ben za "sinove kneza", kao i keltski naziv za narod Sarbi, odnosi se na grčke Tribale, jer su svi oni bili sinovi kneza Baala, kneza podzemlja.

Jezik Hrvata i Srba je dugo vremena bio zajednički, zbog čega su i jedni i drugi svrstavani u Južne Slavene. Zajednički jezik ne pravi od dva naroda jednu naciju, a s druge strane može se jedan narod, usprkos različitim jezika, smatrati jednom nacijom, za što je najbolji primjer Švicarska. Jedan od 4 jezika u Švicarskoj je keltskoga porijekla, a to je Schwiizerdütsch.

Hrvatski jezik je srodan sa staroslavenskim, koji je još u 5/6 stoljeću n.v. bio proširen južno od Pripjetskih močvara, sjeverno od Karpata, uz srednji tok Dnjepra i istočno od Visle. To još uvijek ne dokazuje da Hrvati potječu iz tih predjela, nego da između tih naroda postoji jezično srodstvo. Vjerojatno je da se radilo o srodnim narodima, koji su izvjesno vrijeme naseljavali bliska ili zajednička područja.

Slovenci, Hrvati i Srbi imaju svoje povijesno mjesto uz rijeke Savu, Dravu, Dunav i Moravu. Hrvati i Slovenci naseljavaju ove predjele oko 4000 godina, dok Sarmati-Srbi žive u svom predjelu unazad 2000 godina. Koji keltski narod je od Sarmata/Sarba/Srba iz područja oko Morave bio potisnut, nije poznato. Jedno je, ali sigurno, da je Bosna bila keltski naseljena, jer se tamo, kao i u cijeloj Hrvatskoj, nalaze ostaci Hallstattske kulture. Povijest Hrvata i Srba pruža s jedne strane sliku krvavih sukoba, a s druge strane sliku jedinstva u zajedničkoj nuždi.

Sukobe su uvijek vodile usijane glave, a sloga je bila plod djelovanja razumnih ljudi.

Između te dvije polarnosti leže čitavi svjetovi!!!

ZAKLJUČAK

Na početku svoga izlaganja spomenuo sam značajne radove Hroznog i Forrera, koji su kao prvi ukazali na porijeklo europskih naroda iz Mezopotamije. Njihov prvobitni "neuspjeh" u onda nacional-socijalističkoj Europi, gdje su bili previšeni, ne iznenađuje. Nacional-socijalistima u Njemačkoj nikako nije bilo drago čuti da Germani potječu iz semitskog područja. Oni su radije izabrali srodstvo sa Churima, Churitima i Horiterima sa Kavkaza i Arijevcima sa područja današnje Indije. Sličan primjer imamo i sa pokretom panslavizma, koji je svoju kulminaciju doživio u ideji komunizma.

Kroz ta tri pokreta - nacionalsocijalistički, panslavistički i komunistički - istraživanje i učenje o porijeklu europskih naroda bilo je desetljećima i uvijek ponovo vođeno u krivom smjeru, već prema vladajućim političkim nazorima.

Ovdje bih želio izraziti svoje uvjerenje, da bi ovakva naučna istraživanja i činjenice morale biti oslobođene svih političkih utjecaja, te da bi se politika trebala i morala obazirati na povijest, a ne povijest na politiku.

Cilj ovog mog priloga o porijeklu naroda u Europi je, da se europskim narodima i Hrvatima, u sklopu tih naroda, dade vlastiti, čvrsti identitet, i na osnovi njihovog zajedničkog porijekla ukaže na mogućnost i potrebu ostvarenja velike ideje Europske zajednice, čiji bi sastavni dio trebala biti i Hrvatska.

LITERATURA

1. AMMERMANN A, CAVALLI-SFORZA LL. THE NEOLITHIC TRANSITIV AND THE GENETICS OF POPULATIONS IN EUROPE. Natur 1984; 4131.
2. BOWLE J. Geschichte Europas. Verlag R. PIPER Co., München, 1993.
3. BROGLIO A. und Mitarb. Das Paleolithikum aus "Die ersten Europäer" U. Bär Verlag Zürich, 1995.
4. BURENHULT G. Die ersten Menschen. Jahr-Verlag, Hamburg, 1993.
5. DANNHEIMER H, GEBHARD R. Das keltische Jahrtausend. Zabern-Verlag, Mainz, 1993.
6. SMİČIKLAS K. POVIJEST HRVATA. NAKLADA "MATICE HRVATSKE" ZAGREB, 1882.
7. SOKAL R, ODEN L, NEAL, WILSON CH. GENETIC EVIDENCE FOR THE SPREAD OF AGRICULTURE IN EUROPE BY DEMIC DIFFUSION. NATURE 1991; 6322.
8. SPINPLER K. Die frühen Kelten. Verlag Ph. Reclam Stuttgart, 1991.
9. Sträubli R. Die ersten Europäer und ihre Sprachen. Museion 2000 Heft 3/1993 ABZ Verlag Zürich
10. Sträubli R. Kroaten und Serben - ihre grundverschiedene Herkunft. Museion 2000 Heft 4/1992 ABZ Verlag Zürich
11. Sträubli R. Die Herkunft der Helvetier. Museion 2000 Heft 5/1991 ABZ Verlag Zürich
12. Sträubli R. Die Rabenvölker Altkaukasiens. Museion 200 Heft 5/1993 ABZ Verlag Zürich

13. Siefer W. Der neue Ursprung der Menschheit. Focus
1994; 82: 86-91.

14. Šišić F. POVIJEST HRVATA U VRIJEME NAROD-
NIH VLADARA. NAKLADA MATICE HRVATSKE
ZAGREB, 1990.

Abstract

THE SETTLEMENT OF EUROPE - THE ORIGIN OF EUROPEAN NATIONS

Ivo Batory

Zofingen, CH

The paper discusses the settlement of Europe according to the recent data by two groups of American geneticists, whose research led to the conclusion that today's Europeans originate from Mesopotamia.

The first paper was published in 1984, without attracting much attention. It was only the paper by the second group of American geneticists, published in the "Nature" magazine in 1991, that provoked a response in scientific circles. Their

data were in accordance with the earlier stated opinions of B. Hrozní and E. Forrer, thus giving them a considerable credit.

Further, the authors describe the raids of Asian hordes on Europe and its Celtic population, which was terrorized in part up to the most recent times.

As for the opinion on the origin of the Croats stated here, the author wishes to emphasize that it is by no means the sole opinion, yet the only one that aligns the Croats, as the descendents of the European Celts, undoubtedly with the community of other European nations of Celtic origin.

Key words: Europe, nation